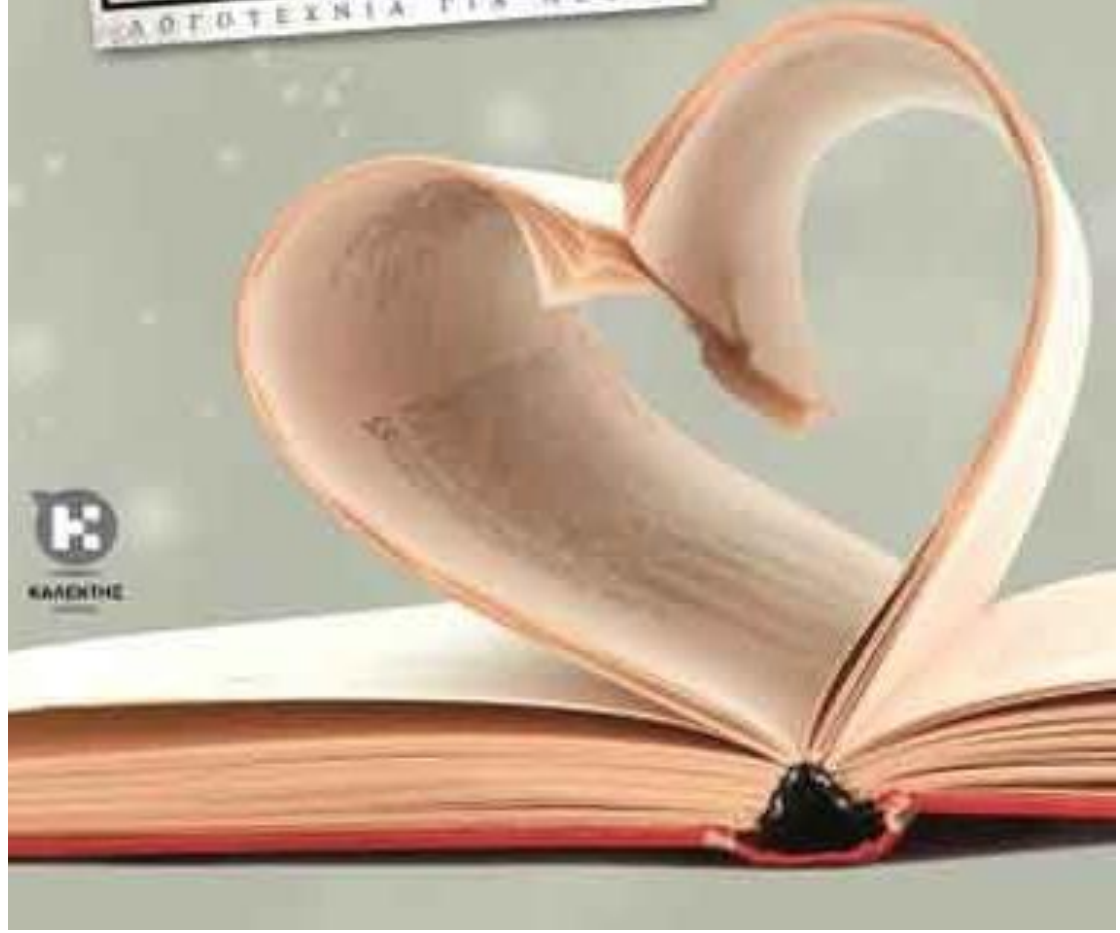

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗ

Χάρτινη αγκαλιά

Η Φύλιση έγραψε από πολύ νεαρή ηλικία με τα αρχαία και κλασικά πρότυπα της ζωής. Απέκτησε έμπειρο στο γρήγορο ναύαρο από κέρφη στις σελίδες και τη σοφία και τον εμπειρομαρτυρικό και κλασικό της μελέτης και αποδόξια. Σε κλασικό βιβλίο της, η υπερκατασκευασμένη και ενήλικη ζωή της, αγάπησε να κινηθεί στις σελίδες της, να μια γυναικεία που όλα γίνονται βραβεία σε κρίση και απορροφούνται.

ΔΟΤΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

ΧΑΡΤΙΝΗ ΑΓΚΑΛΙΑ

ΟΜΑΔΑ Β

Ερώτηση 1^α

Το βιβλίο με τίτλο «Χάρτινη Αγκαλιά», της Ιφιγένειας Μαστρογιάννη, περιγράφει την ιστορία ενός κοριτσιού, της Θάλειας, η οποία αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας. Φεύγει από το χωριουδάκι που είναι λίγο πιο πάνω, τη Δροσοπηγή, και μετακομίζει στην πόλη. Έρχεται σε επαφή με νέο σχολείο, νέους καθηγητές και συμμαθητές. Γνωρίζει παιδιά, όμως, από την παιδική της ηλικία, που πήγαιναν στο χωρίο, και παίζανε όλα μαζί χαρούμενα και ευτυχισμένα. Μέσα από την αρκετά δύσκολη ζωή της Θάλειας, η οποία παρ' όλα αυτά παλεύει συνέχεια για να συνεχίσει μια όμορφη και ωραία ζωή, η συγγραφέας θέλει να μας περάσει κάποια μηνύματα. Σημαντικά μηνύματα που θα πρέπει να τα γνωρίζει όλος ο κόσμος.

Πρώτο και σημαντικότερο μήνυμα η αγάπη, καθώς και η αλληλεγγύη. Η Θάλεια, ένα κορίτσι με προβλήματα υγείας, πηγαίνει σε ένα νέο σχολείο. Θα ήταν εύκολο στις μέρες μας, οι συμμαθητές της, ακόμα και οι φίλοι της, να τη θεωρούν κατώτερη, αδιαφορώντας για αυτή λόγω των προβλημάτων της. Θα μπορούσαν ακόμα και να την εκφοβίζουν με σκοπό να της δημιουργήσουν άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Παρ' όλα αυτά, συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Όλα τα παιδιά, τη δέχτηκαν στην παρέα τους και ήταν φιλικά μαζί της. Έπαιζαν όλοι μαζί. Αυτό οφείλεται κυρίως στην αγάπη. Ποτέ δεν την παράτησαν και ποτέ δεν την εγκατέλειψαν στις δύσκολες στιγμές. Ήταν για τα παιδιά ένα ευγενικό κορίτσι, που δε θα το άφηναν να πάει πίσω. Όλοι οι άνθρωποι, μικροί και μεγάλοι είναι ίσοι ανεξάρτητα από τη φυλή, το χρώμα και τις αναπηρίες τους. Οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε σε όλους ίσα και δίκαια. Όπως και στην περίπτωση της Θάλειας. Άνθρωπος είναι και αυτή.

Η πειθαρχία και η σιγουριά είναι, επίσης σημαντικά μηνύματα που θέλει να περάσει η συγγραφέας. Το γεγονός ότι η Θάλεια παρά τις δυσκολίες της συνέχιζε να προσπαθεί, δείχνει τον μεγάλο αγώνα που δίνει και θα δίνει σε όλη της τη ζωή, προκειμένου να συνεχίσει να προχωράει μπροστά και να πετυχαίνει όλους τους στόχους της. Είναι πάντα σίγουρη για τον εαυτό της, ακόμη και όταν αισθάνεται τον φόβο. Δεν υποχωρεί σε τίποτα, πιστεύει στον εαυτό της και έχει μάθει να είναι πειθαρχημένη, αδιαφορώντας για το τι της λένε οι άλλοι. Αυτό φαίνεται από τα αποσπάσματα του βιβλίου, όπου περιγράφεται η προσπάθεια ενός παιδιού με τον φίλο του να την τρομάξουν και να την απειλήσουν, ώστε να σταματήσει να λέει στα υπόλοιπα παιδιά του σχολείου ότι λατρεύει τα βιβλία. Κυρίως, όμως, ήθελαν να μην πραγματοποιήσει την επιθυμία της, να δημιουργήσει δηλαδή μία ομάδα με σκοπό να βοηθήσει τα παιδιά να λύνουν τα προβλήματά τους μέσα από τα βιβλία και κυρίως μέσα από το δικό της, το οποίο θεωρούσε μαγικό, γιατί αυτό της έδινε όλη τη δύναμη στη ζωή της. Μάλιστα, αυτά τα δύο αγόρια της έσπασαν το παράθυρο του δωματίου της και της έκλεψαν το μαγικό και αγαπημένο της βιβλίο. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και αν είχε υποστεί αυτήν τη μεγάλη απώλεια, δεν έκανε πίσω και αυτό αποδεικνύει την πειθαρχία και τη σιγουριά για τον σκοπό της.

Η ελπίδα και η αυτοπεποίθηση είναι δύο ακόμη βασικά χαρακτηριστικά της ιστορίας. Χωρίς ελπίδα στη ζωή δε γίνεται τίποτα, αισθανόμαστε χαμένοι και τελειωμένοι, πως δεν έχουμε καμία ευκαιρία να κάνουμε τίποτα. Αυτό, λοιπόν, η Θάλεια δεν το είχε, όπως και οι φίλοι της. Πάντα υπήρχε ελπίδα σε οτιδήποτε για αυτήν, ανεξάρτητα από αυτό που επικρατούσε. Για αυτό, και τις περισσότερες φορές πετύχαινε. Για παράδειγμα, με βάση κάποια αποσπάσματα του βιβλίου, το ζήτημα μιας στέγης για την ομάδα που είχαν φτιάξει. Είχε περάσει καιρός από τότε που είχαν ζητήσει από καθηγητές και γείτονες έναν ελεύθερο χώρο για την ομάδα τους. Ούτε οι ίδιοι δεν είχαν βρει κάτι. Δεν το έβαλαν κάτω, ούτε ένιωθαν ότι δεν υπάρχει ελπίδα, δεν υπάρχει ευκαιρία. Αντιθέτως, ήξεραν και γνώριζαν όπως πάντα, ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει. Και πράγματι, μετά από λίγο καιρό, βρήκαν μια παλιά αποθήκη σε ένα υπόγειο, την οποία τους πρόσφερε ένας φίλος τους.

Η «Χάρτινη αγκαλιά» είναι ένα λογοτεχνικό έργο που μπορεί να βοηθήσει τον καθένα μας να σκεφτεί πάνω στις βασικές αξίες της ζωής αλλά και στις δυνατότητες και τη χαρά που δίνει η ανάγνωση βιβλίων.

Διαβάζοντας την ιστορία της ζωής ενός κοριτσιού με προβλήματα υγείας, και βλέποντας τον τρόπο που τα αντιμετώπιζε, ένιωσα χαρά. Είναι πράγματι ένας σκληρός αγώνας για κάθε άνθρωπο που είναι αντιμέτωπος με τέτοιες καταστάσεις. Η Θάλεια, όμως, προσπαθούσε συνεχώς, και για αυτόν τον λόγο ένιωσα χαρά για αυτήν. Συνεχίζοντας την ανάγνωσή μου, άρχισε να με κυριεύει ενθουσιασμός, καθώς και θαυμασμός, γιατί έβλεπα τη Θάλεια να κατορθώνει πολλά πράγματα, όπως το να φτιάξει μία ομάδα με σκοπό τη βοήθεια παιδιών μέσα από την ανάγνωση βιβλίων. Θα διάβαζαν και στη συνέχεια, θα προσπαθούσαν όλοι μαζί να χειριστούν το θέμα που τους απασχολούσε. Προς το τέλος, όμως, αισθάνθηκα λίγο φόβο, γιατί η Θάλεια θα μπορούσε να χάσει τη ζωή της από λεπτό σε λεπτό, λόγω των τραυματισμών που είχε πάθει, όταν έπεσε από τον μικρό γκρεμό, για να πιάσει το αγαπημένο της βιβλίο. Όταν τελείωσα πια το βιβλίο, είδα τον κόσμο και από τη δύσκολη πλευρά και αυτό με έκανε χαρούμενο, γιατί γνώρισα πώς είναι αυτός ο κόσμος και τώρα μπορώ να δω καλύτερα πώς παλεύει στις δυσκολίες. Ταυτόχρονα, όμως, ένιωσα συγκίνηση για την αρκετά δύσκολη ζωή της Θάλειας.

ΕΡΩΤΗΣΗ 1β

Ο δικός μου «μαγικός» φίλος είναι ένας πραγματικός φίλος και όχι ένα βιβλίο, όπως την περίπτωση της Θάλειας, της ηρωίδας του βιβλίου. Είναι ένας φίλος από το παλιό μου σχολείο και το λένε Αλέξανδρο. Είμαστε χρόνια φίλοι και βοηθάμε ο ένας τον άλλον στις δυσκολίες που συναντάμε στην καθημερινή μας ζωή. Είναι ο φίλος μου που με βοηθάει στα προβλήματά μου. Όταν έχουμε κάποιο πρόβλημα, προσπαθούμε να το λύσουμε με κάποιον τρόπο. Πάντα βρίσκουμε μια λύση. Είναι το σταθερό χέρι που με στηρίζει στη ζωή μου. Σχεδόν όλη την ώρα την περνάμε μαζί παίζοντας αλλά και στηρίζοντας ο ένας τον άλλον. Είμαστε πραγματικοί φίλοι, δεν είμαστε μόνο φίλοι για να παίζουμε. Εμένα ποτέ δε με άφησε. Όταν είμαι στενοχωρημένος από κάτι, πάντα είναι δίπλα μου και προσπαθεί να μου φτιάξει τη διάθεση. Όταν καμιά φορά αισθάνομαι για παράδειγμα ότι είμαι χαμένος ή ότι δεν είμαι ικανός για κάτι, ενώ είμαι, με βοηθά να καταλάβω ότι δεν είναι έτσι. Επίσης, η συζήτησή μας με κάνει να πιστεύω στον εαυτό μου και με βοηθά ώστε τα όνειρά μου να γίνουν πραγματικότητα. Τέλος, είμαστε πάντα κοντά και θα είμαστε για πάντα καλοί φίλοι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΤΟΥΡΙΝ-ΤΣΑΟΥΣΗΣ, Β'2 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ